

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 6, przegląd ksiązek, związek przyczynowy, uzasadnienie, sumowanie i uszczegółowienie

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 6, Metodologia indukcyjna, Przegląd ksiązek, Związek przyczynowy, Uzasadnienie, Podsumowanie, Uszczegółowienie itp.

Kontynuujemy tutaj rozmowę o związkach pierwotnych, a teraz chcemy pójść dalej i porozmawiać o przyczynowości, która jest ruchem od przyczyny do skutku.

Kluczowym terminem w kontekście przyczynowości jest zatem. Powtórzę raz jeszcze: nie można mieć związku przyczynowego bez wyraźnej obecności związku powodującego, w którym to przypadku byłoby to ukryte. Przyczynowość byłaby ukryta, ale z pewnością zawsze, gdy ją masz, wiesz, że masz przyczynę.

Jeśli myślisz, że możesz mieć związek przyczynowy, a zatem go nie ma, pomocne będzie umieszczenie w umyśle słowa „a zatem” pomiędzy jednostkami. A jeśli to ma sens, to wiesz, że związek przyczynowy jest przynajmniej wiarygodny. Mamy zasadniczo trzy rodzaje przyczynowości.

Pierwszym typem, o którym wspomnę, jest przyczynowość historyczna i wspomniałem o tym tutaj. Przykład przyczynowości historycznej, która, nawiasem mówiąc, obejmuje zdarzenie A powodujące lub wytwarzające wydarzenie B. Wygląda to mniej więcej tak. Ponieważ tak się stało, dlatego i to się wydarzyło.

Jedno wydarzenie powoduje lub powoduje następne. To jest przyczyna historyczna. Przykładem tego może być powtarzający się związek przyczynowy między grzechem a sądem u proroków, powiedzmy w Księdze Amosa i tym podobnych.

Podczas gdy powtarzam to wielokrotnie, powiedziano, że grzech Izraela powoduje lub powoduje Boży sąd nad grzechem Izraela. Ale możesz mieć także rodzaj logicznego związku przyczynowego, gdy autor składa oświadczenie i mówi, że jeśli to stwierdzenie jest prawdziwe, oznacza to, że to również jest prawdą. Innymi słowy, ponieważ jest to prawdą, zatem i to jest prawdą.

Przykładem tego, który w tym przykładzie pochodzi nie z całej księgi, ale z mniejszego fragmentu w tej księdze, ale to ilustruje, jest genealogia w Ew. Mateusza 1:1 do 17. Pamiętajcie, że macie listę genealogiczną osiagając punkt kulminacyjny przypadkowo w narodzinach Jezusa, którego w 1:16 nazwano Chrystusem. I wyciąga wnioski z tej

genealogii. Mówi zatem, że wszystkich pokoleń od Abrahama do Dawida było czternaście, a od Dawida do wygnania czternaście, a od wygnania do Chrystusa czternaście.

To jest wniosek. Widzi pan, jest to logiczny wniosek, jaki możemy wyciągnąć z tego, co właśnie powiedziałem. Możesz mieć także przyczynę hortacyjną.

Mamy do czynienia z sytuacją, gdy pisarz składa oświadczenie, a następnie przechodzi dalej i mówi o właściwej reakcji na to stwierdzenie oraz o tym, co powinieneś zrobić w wyniku tego, co właśnie powiedział. Ponieważ tak jest, dlatego powinieneś to zrobić lub dlatego musisz. Uчени nazywają to przejściem od wskaźnika do imperatywu.

Ponieważ tak jest, dlatego powinieneś to zrobić lub dlatego musisz. Paweł właściwie lubi konstruować swoje listy w ten sposób, dlatego podam jako przykład List do Kolosan, który jest zbudowany według tego rodzaju związku przyczynowego. Naprawdę masz doktrynalne stwierdzenie w Liście do Kolosan.

Nie masz żadnych nawoływań, tak naprawdę jedynie orientacyjnie, jedynie stwierdzenia na temat tego, co jest, kiedy mówię doktryna, w 1:3 do 2:5, a następnie w 2:6 i w całej pozostałej części księgi, nie mamy prawie nic poza napomnieniami, jedno wezwanie za drugim. I zwróć uwagę, jak brzmią 2:6 i 7, ponieważ dlatego przyjmujecie Chrystusa Jezusa, Pana, co on oczywiście opisał w 1:3 do 2:5, ponieważ dlatego przyjmujecie Chrystusa Jezusa, Pana, więc żyjcie w nim, wkorzeni w niego i zbudowani, i utwierdzeni w wierze, jak was nauczono obfitego dziękczynienia. Ze względu na to, co powiedziałem o Chrystusie Jezusie, którego otrzymaliście w 1:3 do 2:5, a zwłaszcza na Jego całkowitą przydatność, która nie potrzebuje niczego poza Nim do zbawienia, przestrzegajcie zatem tych napomnień i przykazań, które wydają reszta książki.

Uzasadnianie obejmuje w rzeczywistości te same dwa składniki, które mamy w przyczynowości, obejmuje przyczynowość, te same dwa składniki, które mamy w przyczynowości, tylko w odwrotnej kolejności. Podczas gdy przyczynowość obejmuje ruch od przyczyny do skutku, uzasadnienie obejmuje ruch od skutku do przyczyny. Kluczowymi terminami lub terminami uzasadniającymi są: ponieważ lub za.

Ilekcja masz powód lub między dwiema jednostkami, wiesz, że masz uzasadnienie. Ale znowu, możesz mieć uzasadnienie, gdy nie ma wyraźnego powodu lub powodu. A teraz przykład. I znowu mamy różne rodzaje uzasadnienia, zasadniczo trzy, te same trzy rodzaje uzasadnienia, jakie mamy w kategoriach przyczynowości.

Pierwsze jest również logiczne; tak, można powiedzieć, że jest to wydarzenie historyczne. O uzasadnieniu historycznym, które właściwie mamy u Jonasza, porozmawiamy w Księdze Jonasza 4:2. I powiedzmy, że możesz po prostu

przypomnieć sobie, co jest tam w Księdze Jonasza 4:2. Myślę, że i tak będziesz pamiętał historię Jonasza w dużej mierze, ale pamiętaj, że w czwartym rozdziale, który jest ostatnim rozdziałem Księgi Jonasza, masz rozmowę między Panem i Jonaszem na temat decyzji Pana, aby, a nie zniszczyć Niniwę, aby odpokutować za sąd, który miał sprowadzić na Niniwę. Zatem w 4 rozdziale Księgi Jonasza czytamy, że Jonaszowi bardzo się to nie spodobało i rozgniewał się.

I modlił się do Pana i mówił: Proszę Cię, Panie, czyż nie to właśnie mówiłem, gdy byłem jeszcze w moim kraju? Dlatego spieszyłem się do ucieczki do Tarszisz, bo wiedziałem, że jesteś Bogiem łaskawym i miłosiernym, nieskorym do gniewu i obfitującym w łaskę i żałującym zła. Innymi słowy, zrobiłem to, co zrobiłem w rozdziałach 1 i 2, ze względu na to, co teraz mówię, ponieważ wiedziałem, że jesteś Bogiem łaskawym, miłosiernym i miłosiernym, nieskorym do gniewu i obfitującym w niezachwianą miłość oraz żałującym zła. To uzasadnienie tutaj, w Jonasza 4:2, jest absolutnie kluczowe dla zrozumienia Księgi Jonasza.

Gdybyście nie mieli tego rodzaju stwierdzenia, gdyby nie mieli tego uzasadnienia w 4:2, byłoby całkiem naturalne pomyśleć, że kiedy słowo Pana dotarło do Jonasza, syna Amittai, w rozdziale 1 mówiąc: Wstań, idź do Niniwy, tego wielkiego miasta, i wołaj przeciwko niemu, bo przyszła na mnie niegodziwość. I Jonasz wstał i poszedł, wstał, ale poszedł dokładnie w przeciwnym kierunku, na ile pozwalały mu pieniądze, nie udając się na wschód do Niniwy, ale na zachód do Tarszisz. Można by pomyśleć, że zrobił to, ponieważ bał się, że mieszkańcy Niniwy odrzucą jego przesłanie i zniszczą go, zabiją.

Ale teraz, kiedy w 4:2 czytamy to uzasadnienie, widzimy, że wcale tak nie było, że powodem ucieczki Jonasza do Tarszisz przed obliczem Pana nie była obawa, że mieszkańcy Niniwy odrzuciłyby jego przesłanie i zabiłyby go, zniszczyłyby go, ale raczej dlatego, że bał się, że mieszkańcy Niniwy przyjmą jego przesłanie i Bóg ich nie zniszczy. Dlatego zrobił to, co zrobił w rozdziałach 1 i 2. I znowu, od skutku do przyczyny, mamy wydarzenia związane z ucieczką Jonasza przed obliczem Pana w rozdziałach 1 i 2 oraz powód, przyczynę podano to w 4.2. Dlatego to uczyniłem, bo wiedziałem, że jesteś Bogiem łaskawym i miłosiernym, nieskorym do gniewu i obfitującym w niezachwianą miłość i skruczę za zło.

Od skutku do przyczyny. To wydarzenie miało miejsce z tego powodu. Oczywiście możesz mieć także logiczne uzasadnienie, w którym autor idzie dalej i formułuje oświadczenie, a następnie wskazuje, dlaczego to stwierdzenie jest prawdziwe.

Powodem, dla którego to mówię i powodem, dla którego powinniście w to wierzyć, jest to. Psalm 23 stanowi wspaniały przykład tego rodzaju logicznego uzasadnienia. Zaczyna się od stwierdzenia z wersetu 1. Pan jest moim pasterzem, nie braknie mi.

Zauważ, że złożono reklamację. Pan jest moim pasterzem, nie braknie mi. Powodem, dla którego mówię, że Pan jest moim pasterzem i że nie zabraknie mi rąk tego pasterza, jest to, co powiem w wersetach od 2 do 6. Wersety od 2 do 6 potwierdzają lub uzasadniają twierdzenie, że Pan jest moim pasterzem, nie będę brakować.

Pan jest moim pasterzem, nie będę tego brakować, a powodem, dla którego to mówię, powodem, dla którego jest to prawdą, powodem, dla którego powinienes w to wierzyć, jest to, co powiem w wersecie 2 i następnych. Każe mi leżeć na zielonych pastwiskach. Prowadzi mnie nad spokojne wody.

On przywraca moją duszę. To jest dokładnie to, co robi pasterz, dobry pasterz. Prowadzi mnie ścieżkami sprawiedliwości przez wzgląd na swoje imię.

Choćbym szedł doliną cienia śmierci, zła się nie ulękę, bo Ty jesteś ze mną. Twój kij i twoja łaska, one mnie pocieszają. Zastawiasz przede mną stół w obecności moich wrogów.

Jedną z głównych ról pasterza w starożytności było karmienie owiec. Namaszczasz olejkami moją głowę, a mój kielich się przelewa. Zaprawdę, dobroć i miłosierdzie pójdą za mną przez wszystkie dni mego życia i będę mieszkał w domu Pańskim na wieki.

Jak to uzasadnia, potwierdza to twierdzenie: Pan jest moim pasterzem, nie będę brakować. A potem, oczywiście, masz także uzasadnienie hortacyjne, gdzie masz polecenia, napomnienia, to inne słowo oznaczające polecenia, polecenia, a następnie powód, dla którego to polecenie lub te polecenia powinny być przestrzegane. Struktura Psalmu 105 opiera się na tego rodzaju uzasadnieniu hortacyjnym.

Właściwie powinienem powiedzieć, że jest to Psalm 100. Następnie uzasadnienie znajduje się w wersecie 5. A więc mamy napomnienia w wersetach od 1 do 4. Wykrzykujcie radośnie Panu, wszystkie ziemie. Służcie Panu z radością.

Przyjdź do Jego obecności ze śpiewem. Wiedzcie, że Pan jest Bogiem. To On nas stworzył, a my jesteśmy Jego, jesteśmy Jego ludem, owcami na Jego pastwisku.

Wejdziesz do jego bram z dziękczynieniem i do jego przedsionków z chwałą. Dziękujcie mu, błogosławcie jego imię. Bo Pan jest dobry, Jego łaska na wieki, a Jego wierność z pokolenia na pokolenie.

Mamy więc te napomnienia, jedno po drugim, polecenia z wersetów od 1 do 4, a następnie powód, dla którego należy ich przestrzegać. Bo Pan jest dobry, Jego łaska na wieki, a Jego wierność z pokolenia na pokolenie. Kolejnym typem relacji, jaki czasami odnajdujemy w materiałach biblijnych, jest instrumentacja, która tak naprawdę obejmuje przejście od środka do celu.

Istnieją dwie formy oprzyrządowania. Pierwszym rodzajem oprzyrządowania jest określenie celu. Mamy to do czynienia, gdy faktycznie masz wyraźne określenie celu, to znaczy wyraźne określenie tego rodzaju oświadczenia.

Struktura Księgi Powtórzonego Prawa opiera się na powtarzalności instrumentacji. Tutaj wielokrotnie pojawia się określenie celu w całej Księdze Powtórzonego Prawa. Autor wielokrotnie opisuje cel lub koniec przestrzegania prawa.

Zrób to, aby tamto. Spójrzmy więc na to, co mamy tutaj w Księdze Powtórzonego Prawa, zaczynając od Powtórzonego Prawa 4:40. Dlatego będziecie przestrzegać jego ustaw i przykazań, które wam dzisiaj przykazuję, aby wam się dobrze powodziło i waszym dzieciom po was, i abyście przedłużyli swoje dni w ziemi, którą Pan, wasz Bóg daje ci wieczność. I znowu w 5:29. Ach, żeby mieli zawsze taki umysł, aby się mnie bać i przestrzegać wszystkich moich przykazań, aby im i ich dzieciom było dobrze na zawsze.

5:33. Będziesz chodzić całą drogą, którą ci nakazał Pan, Bóg twój, aby ci się żyło i aby ci się dobrze wiodło, i abyś mógł długo żyć w ziemi, którą posiadasz. 6:2. 6:1 i 2. To jest przykazanie, ustawy i prawa, których Pan, Bóg twój, nakazał mi cię nauczyć, abyś je wypełniał w ziemi, w której ją posiadasz, abyś mógł bój się Pana, Boga swego, ty i twój syn, i syn twojego syna, przestrzegając wszystkich jego ustaw i przykazań, które ci przykazuję, po wszystkie dni twojego życia. I jak widać masz to i mówisz o dystrybucji. Widać, że jest to obecne w dużej części książki.

Prawdę mówiąc, przechodzę do 13:17, ale masz to właściwie w całej księdze, nawet poza rozdziałem 13. Teraz masz także oświadczenie o celu na początku Księgi Przysłów. Zatem cel Księgi Przysłów jest wyraźnie określony w Przysłów 1:2 do 6. W tym celu cytuję tutaj z RSV, aby ludzie mogli poznać mądrość i pouczenia, zrozumieć słowa wnikliwości, otrzymać pouczenie o mądrym postępowaniu, prawości, sprawiedliwości i słuszności, aby prostakom dano roztropność, a młodzieży wiedzę i roztropność, aby i mądry człowiek usłyszał wzrost wiedzy, a człowiek rozumny nabył umiejętność rozumienia przysłów i cyfr, słów mędrców i ich zagadek.

Ta sprawa określenia celu w książce ma niezwykle znaczenie, ponieważ tutaj autor wyraźnie mówi nam o celu tej książki. Innymi słowy, pisząc to, miał na myśli wpływ na czytelnika i różnicę, jaką dla niego to robi. Ponownie, jest to ważne nie tylko dla zrozumienia księgi jako całości, ale także dla interpretacji poszczególnych fragmentów księgi, ponieważ takie wyraźne określenie celu zachęca nas, gdy czytamy Księgę Przysłów, do zadawania pytań podczas interpretacji dowolnego pojedynczego przysłowia, w jaki sposób to przysłowie spełnia ten cel? I w jaki sposób cel przysłowia faktycznie naświetla znaczenie samego tego przysłowia? A to może być niezwykle owocne w interpretacji poszczególnych fragmentów księgi.

Jednakże drugim rodzajem instrumentarium, jakim dysponujemy, jest opis środków, w przypadku którego nie mamy do czynienia z takim lub podobnym stwierdzeniem, ale raczej z pojęciem „za pomocą” lub „przez”, które może być wyraźne lub ukryte. Czasami rzeczywiście te słowa pojawiają się poprzez lub za pomocą, ale może to być również ukryte, gdy fragment lub element książki funkcjonuje jako środek do czegoś innego, jest to jego zasadnicza rola w książce. Myślę, że dobrym przykładem jest to, że w Księdze Jozuego Jozue jest środkiem lub pośrednikiem dzieła Jahwe polegającego na dawaniu ludziom ziemi i zasadzaniu jej na niej.

Taka jest zasadniczo rola lub funkcja osoby Jozuego w Księdze Jozuego. On jest środkiem. Oczywiście, kiedy mówisz o środkach ludzkich, wiesz, dokładniej, możesz mówić o sprawczości lub tym podobnych, ale w każdym razie funkcjonuje on jako środek lub agent Bożego dzieła polegającego na dawaniu ludziom ziemi i obsadzaniu jej na niej .

Zatem bardzo ważne jest zrozumienie, że Jozue jest narzędziem Boga, który sprowadza ludzi do tej ziemi, osiedla ich na ziemi i daje im tę ziemię. To jest jego rola i bardzo ważne jest, aby podczas interpretacji Księgi Jozuego lub poszczególnych fragmentów Księgi Jozuego mieć to na uwadze. Kolejnym typem relacji jest przygotowanie i realizacja.

Innym określeniem tego jest wprowadzenie. Wiąże się to z zapewnieniem tła lub scenerii dla wydarzeń lub pomysłów. Oznacza to, że zasadniczym celem tego fragmentu lub zasadniczą rolą lub funkcją tego fragmentu jest zapewnienie tła dla tego, co następuje.

Oczywiście, znajdujecie to w listach. Tak naprawdę tak zwane pozdrowienia z listów pełnią funkcję przygotowania i realizacji. Przykładem tego, na przykład przykładem tego, byłoby Galacjanie.

Daj mi zobaczyć. Cóż, wspomniałem tutaj o Filemonie. Moglibyśmy wymienić kilka listów Pawła.

Oprócz Filemona wspomnę tylko Galatów. Paweł, apostoł nie od człowieka ani przez człowieka, ale przez Jezusa Chrystusa i Boga Ojca, który go wskrzesił z martwych, i wszystkich braci, którzy są ze mną, w kościołach w Galacji. Łaska wam i pokój od Boga Ojca i Pana naszego Jezusa Chrystusa, który wydał samego siebie za nasze grzechy, aby nas wybawić od obecnego złego wieku, zgodnie z wolą naszego Boga i Ojca, któremu niech będzie chwała na wieki wieków.

Amen. Zauważysz, że zapewnia to tło lub scenerię, zgodnie z którą mamy rozumieć resztę książki. Jeśli chodzi o autora, którego identyfikuje Paweł, pisarz określa siebie jako Pawła i apostoła.

Paweł nie zawsze przedstawia swoje księgi w ten sposób, mówiąc o sobie jako o Apostolosie, o apostołe, ale robi to tutaj, co znowu może przygotować nas na to, co znajdziesz w pozostałej części księgi. Może to sugerować na przykład, że kwestia apostołstwa Pawła jest kwestią w kościołach w Galacji, którą chce się zająć i którą jego zdaniem należy podkreślić. Ale w każdym razie mamy to tutaj jako część tła, Paweł, apostoł, i to oczywiście nie od człowieka ani przez człowieka, ale przez Jezusa Chrystusa i Boga Ojca, który go wskrzesił z martwych.

Nawiasem mówiąc, główny nacisk w tej księdze położony jest na tym, że apostołstwo Pawła i jego ewangelia nie pochodzą od istot ludzkich, ale od Boga. Znajdziesz to już zasugerowane tutaj jako wprowadzenie lub tło i całą resztę. Zatem ważne jest, gdy masz do czynienia z czymś takim, aby zadać sobie pytanie: OK, jakie dokładnie elementy mamy tutaj w tle lub w wypowiedzi wprowadzającej i jak przygotowują nas one na resztę książki, tak aby nasi rozumienie pozostałej części książki byłoby inne, gdybyśmy nie mieli tych informacji ogólnych? Mówiąc bardziej pozytywnie, w jaki sposób podstawowe informacje faktycznie oświetlają to, co masz, nie tylko książkę, ale poszczególne fragmenty w całej książce? Specyficzną formą realizacji przygotowawczej jest przewidywanie i spełnienie.

Kiedy w jakiejś książce znajduje się przepowiednia, która spełnia się później w tej książce, jest to specyficzna forma realizacji przygotowawczej, ponieważ przepowiednia oczywiście przygotowuje do spełnienia lub realizacji tej przepowiedni w późniejszym czasie. Nawiasem mówiąc, powtarza się to wielokrotnie w Księdze Królewskiej, gdzie właściwie 25 razy w księgach Królewskich oznacza tak naprawdę jedną księgę. Fakt, że mamy podział pomiędzy 1 a 2 Królami, jest tam po prostu przypadkowym podziałem.

Nie masz dwóch ksiąg, ale tak naprawdę tylko jedną. Powodem, dla którego masz przerwę, jest to, że pisarzowi zabrakło miejsca na zwój, więc skończył mu się jeden zwój i musiał zacząć używać innego w samym środku narracji o Eliaszu w Księdze Królewskiej. Ale 25 razy w Księdze Królewskiej znajduje się przepowiednia, która się spełnia i zawsze spełnienie brzmi zgodnie ze słowem Pana.

Zatem przepowiednia jest w rzeczywistości prorocstwem, zwykle od proroka, a następnie spełnia się zgodnie ze słowem Pana. Bardzo, bardzo istotne dla ksiąg Królewskich. Kolejnym rodzajem relacji jest podsumowanie, które polega na skróceniu lub podsumowaniu poprzedzającym lub następującym po jednostce materiału.

Jak zauważysz, podsumowanie może przypominać ogólne stwierdzenie. Wspomnieliśmy, że czasami można mieć ogólne stwierdzenie, szczególnie omawiane w kategoriach logicznego uszczegółowienia lub logicznego uogólnienia, w przypadku którego stawia się tezę, że autor idzie dalej, rozwija, przeliterowuje i rozpakowuje.

Jednak podsumowanie jest zwykle mniej ogólne, bardziej szczegółowe i zawiera więcej szczegółów.

Zasadniczo jest to podsumowanie punkt po punkcie, podsumowanie punkt po punkcie lub, jeśli podsumowanie pojawia się na początku podsumowania, można powiedzieć, prekapitulacja tego, co jest podsumowywane. Myślę, że dobrym tego przykładem jest Sędziów 2:11 do 23. I znowu, możesz zajrzeć do swojej Biblii, żeby znaleźć ten fragment.

I myślę, że pamiętacie, co mamy w Księdze Sędziów, jak mamy tę serię sędziów i historię sukcesji sędziów, jednego sędziego po drugim, począwszy od Otniela, kończąc na Samsonie, w rozdziałach, cóż, właściwie moglibyśmy powiedzieć w rozdziałach od 3 do 16. Ale wcześniej masz podsumowanie całego tego okresu. I to można znaleźć, jak mówię, tutaj, w 2:11 do 23.

I lud izraelski czynił to, co złe w oczach Pana, i służył Baalom. I opuścili Pana, Boga swoich ojców, który ich wyprowadził z ziemi egipskiej. Poszli za innymi bogami spośród bogów narodów, które ich otaczały, i oddawali im pokłon.

I drażnili Pana do gniewu. Opuścili Pana i służyli Baalom i Asztorecie. I rozgniewał się Pan na Izraela, i wydał go rabusiom, którzy go splądrowali.

I sprzedał ich w okrągłą władzę ich wrogów, tak że nie mogli już przeciwstawić się swoim wrogom. Ilekroć wyruszali, ręka Pana była przeciwko nim ze względu na zło, jak Pan przestrzegł i jak im przysiągł, i byli w bardzo trudnej sytuacji. Wtedy Pan wzbudził sędziów, którzy ich wybawili z mocy tych, którzy ich złupili.

Jednak nie słuchali swoich sędziów, bo uprawiali nierządnicę wobec innych bogów i kłaniali im się. Wkrótce odwrócili się od drogi, którą postępowali ich ojcowie, którzy przestrzegali przykazań Pana, a tak nie postępowali. Ilekroć Pan wzbudzał dla nich sędziów, Pan był z sędzią i wybawiał ich z rąk wrogów przez wszystkie dni sędziego.

Bo Pan zlitował się nad ich wzdychaniem z powodu tych, którzy ich uciskali i uciskali. Ale gdy sędzia umierał, odwracali się i postępowali gorzej niż ich ojcowie, idąc za innymi bogami, służąc im i oddając im pokłon. Nie porzucili żadnych swoich praktyk ani upartych sposobów postępowania.

I tak zapłonął gniew Pana na Izraela. I rzekł: Ponieważ jego lud przekroczył moje przymierze, które nakazałem ich ojcom, i nie był posłuszny mojemu głosowi, nie będę odtąd wypędził przed nimi żadnego z narodów, które Jozue pozostawił po swojej śmierci, aby przez nie wystawić na próbę Izraelu, czy będą się starali chodzić drogą Pana, jak to czynili ich ojcowie, czy też nie. Zatem Pan opuścił te narody, nie wypędzając ich od razu i nie wydał ich w moc Jozuego." To wyraźnie jest punkt po punkcie przedstawieniu tego, co mamy w różnych historiach o sędziach .

Otniel, Ehud, Debora, Gedeon, Jefte, Samson, prekapitulacja punkt po punkcie miała oczywiście pomóc nam zrozumieć i zinterpretować, co kryje się w indywidualnych relacjach poszczególnych sędziów. I wtedy także te indywidualne konta podają konkretną treść tego, co jest powiedziane w podsumowaniu. Podsumowanie może mieć duże znaczenie przy interpretacji księgi lub fragmentów podsumowanych w tym podsumowaniu.

A dzieje się to naprawdę na trzy sposoby. Po pierwsze, sposób opisu zestawienia podsumowującego. Wiesz, autor Sędziów, i to prawie zawsze jest prawdą w odniesieniu do podsumowań, autor Sędziów mógł podsumować okres sędziów na tysiąc różnych sposobów.

Postanowił jednak podsumować większość pozostałej części książki, używając tego języka, używając tych terminów i tym podobnych, terminów, których używał do opisanego całego tego okresu i podsumowania szczegółów, które nastąpią później. To jest więc ważne. Do tego dochodzi oczywiście cała kwestia selektywności.

Bo oczywiście mógłby mieć to samo co masz w zestawieniu zbiorczym, bo to zestawienie zbiorcze i koniecznie ma charakter selektywny. W podsumowaniu autor właściwie mówi czytelnikowi, co powinniśmy uważać za najważniejsze szczegóły tego, co jest streszczane. Czasami w podsumowaniu będą zawarte pewne szczegóły, które wskazują na rzeczy ważne, a które w przeciwnym razie moglibyśmy przeoczyć, gdybyśmy nie mieli tego podsumowania.

I tak mamy tutaj na przykład w tym stwierdzeniu całą sprawę grabieży i tym podobnych, a także całą sprawę, nad którą Pan zlitował się przez ich jęki z powodu tych, którzy ich uciskali i uciskali. To jest coś, ta sprawa, że Jahwe jest pobudzony do litości, jest czymś, czego nie wyraziliście we wszystkich tych konkretnych narracjach o konkretnych sędziach i tym podobnych. Widzisz więc, że są tu pewne szczegóły, które są podkreślone.

Uznaje się je za bardzo istotne w streszczeniu materiału. I jak powiedziałem, nie mieliśmy ich w podsumowaniu; może nam tego brakować. Również sama struktura podsumowania może być dość znacząca.

I można to znaleźć tutaj, w tym przykładzie sędziów, gdzie faktycznie masz oświadczenie o celu, dla którego Pan nie wypędza narodów, tutaj, w samym podsumowaniu. W wersecie 21 nie będę odtąd wypędził przed nimi żadnego z narodów, które Jozue pozostawił po swojej śmierci, aby przez nie wystawić na próbę Izraela, czy będą się starali chodzić drogą Pana, jak czynili to ich ojcowie, czy też nie. Innymi słowy, masz w pewnym sensie boski cel pozostawienia narodów w tej ziemi.

Te narody, które przez cały okres sędziów wielokrotnie były cierniem w boku Izraela, są okazją do wielkiego ucisku ludu Bożego. Jego celem jest przetestowanie przez nich, przez nich, przetestowanie Izraela, aby zobaczyć, czy będą się starali chodzić drogą Pana, jak to robili ich ojcowie, czy nie. Poza tym bezpośredni kontekst podsumowania może wpływać na treść podsumowania i w ten sposób wpływać na materiał podsumowany w tym stwierdzeniu.

Kolejnym rodzajem relacji jest przesłuchanie, które obejmuje pytanie lub problem, po którym następuje odpowiedź lub rozwiązanie. Tak naprawdę istnieją dwa rodzaje przesłuchań. Jednym z nich jest przesłuchanie typu pytanie-odpowiedź, podczas którego w rzeczywistości masz zdanie zakończone znakiem zapytania, po którym następuje odpowiedź.

Świetnym tego przykładem na poziomie księgi jest Księga Malachiasza, gdzie struktura Księgi Malachiasza opiera się na powtarzalności przesłuchań. Jedno pytanie i odpowiedź po drugiej. Spójrzmy na to.

Rozpoczyna się już w 1:2: „Umiłowałem cię”, mówi Pan, a ty mówisz: „Jak nas umiłowałeś?”. Pytanie, potem odpowiedź. Czyż nie jest bratem Ezawa Jakuba – mówi Pan? Jednakże kochałem Jakubą, ale nienawidziłem Ezawa. Następnie mamy ponownie w 1.6, syn czci swego ojca, a sługa swego pana.

Jeśli więc jestem ojcem, gdzie jest mój honor? A jeśli jestem mistrzem, gdzie jest mój strach? Mówi Pan Zastępów. Do ciebie, kapłanie, który gardzisz moim imieniem, mówisz: jak my wzgardziliśmy twoim imieniem? Pytanie odpowiedź. Ofiarowując skażoną żywność na moim ołtarzu.

A wy pytacie, w jaki sposób go zanieczyściliśmy? Pytanie, po którym następuje odpowiedź. Myśląc, że Stół Pański może być pogardzany itp. Następnie mamy to ponownie w 2.13 i znowu to robisz.

Okrywacie ołtarz Pański łzami, płaczem i jękiem, bo już nie patrzy na ofiarę i nie przyjmuje jej z łaską z waszej ręki. Zapytacie, dlaczego tego nie robi? Pytanie odpowiedź. Ponieważ Pan był świadkiem przymierza między tobą a żoną twojej młodości, której byłeś niewierny, chociaż ona jest twoją towarzyszką i twoją żoną przez przymierze.

Z drugiej strony pytanie i odpowiedź w wersecie 15. Czyż ten, którego Bóg nie stworzył i nie podtrzymywał dla nas ducha życia? A czego pragnie? Pytanie odpowiedź. Boskie potomstwo.

Ponownie, w wersecie 17 rozdziału drugiego, zaniepokoiłeś Pana swoimi słowami, a mimo to mówisz: W jaki sposób Go zmartwiliśmy? Pytanie odpowiedź. Mówiąc: Każdy, kto czyni zło, jest dobry w oczach Pana i ma w nim upodobanie, lub pytając:

Gdzie jest Bóg sprawiedliwości? Znów w rozdziale trzecim, wersecie szóstym. Ja, Pan, nie zmieniam się; dlatego nie jesteście wyniszczeni, synowie Jakuba.

Od dni waszych ojców odstępowaliście od moich ustaw i nie przestrzegaliście ich. Wróćcie do mnie, a ja wrócę do was, mówi Pan Zastępów. Ale ty mówisz: jak powrócimy? Pytanie odpowiedź.

Czy człowiek okradnie Boga, tak jak ty okradasz mnie? Ale ty mówisz, jak cię okradamy? Pytanie odpowiedź. W waszych dziesięcinach i ofiarach jesteście przekłęci, gdyż okradacie mnie, cały wasz naród. Znowu 3:13.

Twoje słowa są ostre przeciwko mnie, mówi Pan, a mimo to mówisz: Jak mówiliśmy przeciwko tobie? Pytanie odpowiedź. Powiedziałaś, że próżno służyć Bogu, ale dobrze jest trzymać się Jego obowiązków lub chodzić w żałobie i tym podobne. Jak zatem widać, cała księga Malachiasza w istocie opiera się na pytaniach i odpowiedziach.

Ludzie zadają pytania Panu. Pan składa oświadczenie przez proroka. Ludzie zadają sobie wtedy pytanie: jak to się dzieje? Dlaczego tak się dzieje? I wtedy Pan przez proroka odpowiada na ich pytanie.

W każdym przypadku ludzie nie mają pojęcia o tym, co mówi Pan, a następnie Pan koryguje ich, odpowiadając na ich pytania. Kolejnym typem przesłuchania jest przesłuchanie typu problem-rozwiązanie. I przykro mi, że nie jest to tak jasne, jeśli chodzi o koszty ogólne, ale znajdujemy to w wielu miejscach kanonu.

Jako przykład mógłbym podać Księgę Rut, gdzie oczywiście w pierwszym rozdziale mamy do czynienia z podwójnym problemem, a jest nim problem głodu w ziemi, suszy, głodu w ziemi judzkiej. To oczywiście wiąże się z przeprowadzką rodziny Noemi do Moabu i związanym z tym problemem śmierci. Noemi traci przez śmierć nie tylko męża, ale także dwóch synów.

Zatem w pierwszym rozdziale pojawia się problem bezowocności, głodu, głodu i smutku, samotności. A właściwie samotność. Tak więc pod koniec pierwszego rozdziału Naomi mówi: „Nie nazywaj mnie już Naomi, co oznacza miły, ale raczej nazywaj mnie zgorzkniałym i tym podobnymi”.

Ale już pod koniec pierwszego rozdziału czytamy, że Noemi i jej synowa Rut rzeczywiście wracają do Judy, a pod koniec pierwszego rozdziału Rut znajduje się bardzo głębokie stwierdzenie, i było to początek żniw jęczmienia, co tak naprawdę zapowiada fakt, że w pozostałej części Dziejów Apostolskich będzie można znaleźć dwojakie rozwiązanie tego podwójnego problemu. Na problem głodu, głodu i suszy rozwiązuje się problem żniw. Dlatego w pozostałej części księgi duży nacisk kładzie

się na zbieranie żywności i tym podobne oraz dzielenie się żywnością w pozostałej części Księgi Rut.

I oczywiście problem śmierci, braku rodziny, samotności i samotności zostaje rozwiązany poprzez małżeństwo Rut z Boazem, a zwłaszcza poprzez kwestię małżeństwa tam dziecka Obeda, który w Co ciekawe, koniec księgi jest prowadzony nie przez Rut, ale przez Noemi. I tak oczywiście na końcu księgi oświadcza, że Pan rzeczywiście ją napełnił. Rozwiązanie problemu.

Niezwykle ważne dla zrozumienia twierdzenia, przesłania Księgi Rut, a także poszczególnych fragmentów, ponownie w Księdze Rut, badając, w jaki sposób poszczególne fragmenty Księgi Rut uczestniczą, funkcjonują w tym nadrzędnym problemie – kompleks rozwiązań i jak to w rzeczywistości rzuca światło na znaczenie, specyficzne znaczenie poszczególnych fragmentów całej książki. Cóż, opisaliśmy tak zwane relacje pierwotne. To dobre miejsce na przerwę.

Kiedy wrócimy w następnym segmencie, porozmawiamy o związkach pomocniczych.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 6, Metodologia indukcyjna, Przegląd książek, Związek przyczynowy, Uzasadnienie, Podsumowanie, Uszczegółowienie itp.